

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΣΤΗΡΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗ ΤΟΥ

Ο στενός του φίλος, Ανδρέας Ιωσήφ, διηγόταν:

«Ο στρατηγός είχε απαγορεύσει στους δικούς του να χρησιμοποιούν το όνομα "Πλαστήρας" όπου και αν πήγαιναν. Ο αδελφός του ήταν άνεργος. Το εργοστάσιο ζυθοποιίας "ΦΙΞ" ζητούσε οδηγό κι εκείνος έκανε αίτηση. Ο αρμόδιος υπάλληλος τον ρώτησε πως λέγεται. Κι επειδή αυτός δίσταζε να πει το όνομα του, ενθυμούμενος την εντολή του στρατηγού, τον ξαναρώτησε και δύο και τρεις φορές, ώσπου αναγκάστηκε να... ομολογήσει ότι τον λένε Πλαστήρα.

Παραξενεμένος ο υπεύθυνος ζητάει να μάθει αν συγγενεύει με το στρατηγό και πρωθυπουργό. Μετά από πολύ δισταγμό του αποκαλύπτει ότι είναι αδελφός του. Αφού η αίτηση ικανοποιήθηκε, παρακάλεσε να μη το μάθει ο αδελφός του. Ο στρατηγός το έμαθε κι, αφού τον κάλεσε αμέσως στο σπίτι του, τον επέπληξε και του απαγόρευσε να αναλάβει αυτή την εργασία λέγοντας του: ' ' Αν έχεις ανάγκη, κάτσε εδώ να μοιραζόμαστε το φαγητό μου' '. Και δεν πήγε».

Από την εφημερίδα «Ακρόπολη» ο Βάσος Τσιμπιδάρος έγραψε:

Ο Πλαστήρας και το δάνειο.

«Κάποτε, ο στενός του φίλος Γιάννης Μοάτσος, είχε πάρει την πρωτοβουλία να του εξασφαλίσει μόνιμη στέγη, για να μην περιφέρεται εδώ κι εκεί σε ξενοδοχεία και ενοικιαζόμενα δωμάτια. Πήγε λοιπόν σε μια τράπεζα και μίλησε με τον διοικητή. « Τι;» Απόρησε εκείνος. « Δεν έχει σπίτι ο Πλαστήρας; Βεβαίως και θα του δώσουμε ό,τι δάνειο θέλει και μάλιστα με τους καλύτερους όρους!» Στη συνέχεια ο διοικητής έδωσε στον Μοάτσο έντυπο να το συμπληρώσει και να το υπογράψει, λέγοντας του: « Το δάνειο θα εγκριθεί αμέσως!» Ο Μοάτσος έτρεξε περιχαρής στον Πλαστήρα, του το ανήγγειλε και εισέπραξε την αντίδραση: «Άντε ρε Γιάννη, με τι μούτρα θα βγω στο δρόμο, αν μαθευτεί πως εγώ ο συνταξιούχος πήρα δάνειο για σπίτι;» Έσχισε το έντυπο στα τέσσερα και το πέταξε, ακολουθώντας την ρήση του σοφού Βία του Πριηνέως : «Δει τον αγαθόν άνδρα παυόμενον της Αρχής μη πλουσιώτερον, αλλ' ενδοξότερον γεγονέναι».

Ο Πλαστήρας και το τηλέφωνο

Ο Πλαστήρας, άρρωστος απο φυματίωση σ' ένα μικρό σπιτάκι στο Μετς κοντά στο Παναθηναϊκό Στάδιο, του πρότειναν να του βάλουν ένα τηλέφωνο δίπλα στο κρεβάτι και αρνήθηκε λέγοντας: «μα τι λέτε, η Ελλάδα πένεται κι εμένα θα μου βάλετε τηλέφωνο;»

Ο Πλαστήρας και το ράντζο

Το 1952, πρωθυπουργός ών, ο στρατηγός Νικόλαος Πλαστήρας ήταν κατάκοιτος στο σπίτι του στην οδό Βασιλίσσης Σοφίας. Ήξεραν όλοι για την ασθένεια του και μια μέρα, δέχτηκε τη επίσκεψη της βασίλισσας Φρειδερίκης. Όταν μπήκε στο λιτό διαμέρισμα του, εξεπλάγη σαν είδε τον πρωθυπουργό να χρησιμοποιεί ράντζο για τον ύπνο του, αντί αναπαυτικού κρεβατιού όπως θα περίμενε. «Νίκο γιατί το κάνεις αυτό;» ρώτησε με οικειότητα η βασίλισσα και η απάντηση ήρθε αποπλιστική «Συνήθισα Μεγαλειοτάτη το ράντζο από το Στρατό και δεν μπορώ να το αποχωριστώ...»

Από επιστολή του Νικολάου Σαμψών:

«Δεν άφησε ο Πλαστήρας όταν πέθανε πίσω του σπίτι, ακίνητα ή καταθέσεις σε τράπεζες. Η κληρονομιά που άφησε στην ορφανή προσφυγοπούλα ψυχοκόρη του, ήταν 216 δρχ., ένα δεκαδόλαρο και μια λακωνική προφορική διαθήκη «όλα για την Ελλάδα!» Βρέθηκε επίσης στα ατομικά του είδη ένα χρεωστικό του Στρατού (ΣΥΠ 108) για ένα κρεβάτι που είχε χάσει κατά την διάρκεια των επιχειρήσεων στη Μικρά Ασία και 8 δρχ. με τη σημείωση να δοθούν στο Δημόσιο για την αξία του κρεβατιού, για να μην χρωστά στην πατρίδα».

Όταν πέθανε ο Πλαστήρας στις 26-7-1953 και τον έγδυσαν για να του βάλουν το νεκρικό κοστούμι, που ήταν δώρο του φίλου του Διονύση Καρρέρ, ο γιατρός που ήταν παρών και υπέγραψε το σχετικό πιστοποιητικό θανάτου, μέτρησε στο ταλαιπωρημένο κορμί του: 27 σπαθιές και 9 σημάδια από βλήματα. Τον κιλλίβαντα, στον οποίο είχαν εναποθέσει το φέρετρό του, δεν το έσερναν άλογα, αλλά εβδομηντάρηδες εύζωνοι του Συντάγματός του, έως το Α' Νεκροταφείο.